

T.A. BARRON

# MERLIN

CARTEA A II-A

CELE ȘAPTE CÂNTURI

Traducere din limba engleză și note  
de Mirella Acsente



București  
2020

## CUPRINS

Nota autorului.....	9
Prolog .....	15

## PARTEA ÎNTÂI

I     Salvatorul.....	33
II    O primire aşa cum se cuvine .....	41
III   Un vânt cald .....	52
IV   Comori.....	58
V    Bufonul.....	69
VI   Prin ceţuri.....	84
VII   Nepăsător şi fericit.....	98
VIII   Graiul rănii.....	104
IX    Rozmarin .....	113
X    Secretul lui Arbassa.....	122
XI   O melodie şi mai multe.....	126

## PARTEA A DOUA

XII	Tuatha.....	137
XIII	Tovarași de drum ciudați .....	149
XIV	Peștera de cristal .....	157
XV	Schimbarea.....	163
XVI	Încântare lichidă.....	174
XVII	Legătura .....	179
XVIII	Zburătorul de lumină .....	190
XIX	Protecția.....	204
XX	Râuri reci și calde .....	211
XXI	Țipătul.....	221
XXII	Pâine cu ambrozie .....	227
XXIII	Numirea .....	238
XXIV	Fără aripi, fără speranță .....	251
XXV	Toate vocile.....	259
XXVI	Săritura .....	266
XXVII	O altă trecere .....	275
XXVIII	Eliminarea .....	283

## PARTEA A TREIA

XXIX	Ultima bucată de drum .....	301
XXX	Balor .....	308
XXXI	În ceață.....	321
XXXII	O ramură de aur .....	325
XXXIII	Lucruri minunate .....	334
XXXIV	Elixirul.....	345
XXXV	Toiagul unui vrăjitor .....	352

## PROLOG

*Cum au zburat veacurile... Mai repede, de departe, decât curajosul șoim care m-a purtat pe spatele lui cândva. Mai repede, cu adevărat, decât săgeata durerii care mi s-a înfipăt în inimă în ziua în care mi-am pierdut mama.*

*Și totuși încă mai văd Marele Consiliu din Fincayra, adunat în cercul de pietre așezate în picioare, tot ce mai rămăsese din puternicul castel după Dansul Uriașilor. De multe veacuri nu mai fusese convocat un Mare Consiliu în acel loc; și multe veacuri aveau să mai treacă până ce urma să fie convocat din nou. Câteva probleme dificile își așteptau rezolvarea din partea unor delegați, inclusiv cum să îl pedepsească pe monarhul învins și dacă să fie sau nu ales un succesor. Dar cea mai importantă problemă dintre toate era ce se putea face cu Comorile din Fincayra, în special cu Harpa Înflorită.*

*Nu pot să uit cum a început acea întâlnire. Și nici nu pot, oricât aş încerca, să uit cum s-a încheiat.*

**C**ercul de pietre, o îngrămădire de umbre mai întunecate ca însăși noaptea, se înălță drept pe coama dealului.

Nicio mișcare, niciun sunet nu tulburau aerul nopții. Un liliac singuratic coborî în picaj către ruine, apoi viră și se îndepărta, poate de teamă că aşa-numitul Castel Înnegurat ar putea cumva să se înalțe din nou. Dar tot ce mai rămăsese din turnurile și crenelurile sale era cercul de pietre care stăteau în picioare, la fel de tăcute ca niște morminte părăsite.

Încet, o lumină ciudată începu să alunece peste pietre. Nu era lumina soarelui, căci mai erau multe ore până în zori, ci a stelelor de deasupra. Treptat, stelele deveniră tot mai strălucitoare. Era ca și cum se apropiau într-un fel, coborând către cerc, privind cu o mie de ochi arzători.

Un fluture de noapte cu aripi mari, la fel de galben precum untul, se lăsa pe una dintre pietre. Curând i se alăturără o pasăre de un albastru pal și o bufniță bătrâna căreia îi lipseau mai multe pene. Ceva alunecă peste o coloană prăbușită la pământ, dar rămase în umbră. O pereche de fauni, cu picioare și copite de țap și cu piepturi și chipuri de băieți, apăru zburând pe pajiștea din interiorul cercului. Apoi sosiră copacii umblători, fagi, și stejari, și păducei, și pini, înaintând pe coama dealului ca un talaz verde-închis.

Șapte femei și bărbați fincayrani, cu ochii plini de uimire, pătrunseră în cerc alături de un grup de pitici cu barbă roșcată, un armăsar negru, câțiva corbi, două nimfe care se stropeau zgomotos într-un ochi de apă de la baza uneia dintre pietre, o șopârlă pătată, papagali, păuni, un inorog al cărui păr lucea la fel de alb precum cornul lui, o familie de gândacei verzi care își aduseseră propria frunză pe care să stea, o căprioară cu puiul ei, un melc uriaș și un phoenix care se holba întruna la multime fără să clipească.

Pe măsură ce soseau tot mai mulți delegați, unul dintre fincayrani, un poet cu părul ciufulit, cu frunte înaltă și ochi întunecați, atenți, rămase în picioare, privind scena din fața sa. În cele din urmă păși peste o coloană prăbușită și se așeză lângă o fată voinică, îmbrăcată într-un veșmânt din viațe împăiate. De cealaltă parte a ei stătea un băiat, care ținea în mâna un toiag noduros și părea mai mare decât cei treisprezece ani ai săi. Ochii lui, mai negri ca smoala, aveau o privire ciudată de pierdută. Nu de mult începuse să-și spună Merlin.

Tipetele și bătaile de aripi, bâzâielile și mărâiturile, șuierăturile și mugetele umpleau aerul. Când soarele se înălță mai sus pe cer, zugrăvind cercul de pietre în nuanțe aurii, zgomotul se înțeși și el. Cacofonia sonoră se potoli doar o dată, atunci când un păianjen alb enorm, de două ori și ceva mai mare ca armăsarul, intră în cerc. Toate celelalte creațuri tăcură și se dădură repede deoparte, căci, deși se simțeau probabil onorate să li se alăture legendara Marea Elusa, mai bănuiau și că i se stârnise pofta de mâncare, în călătoria ei până aici din peștera de cristal de sub Dealurile Încețoșate. Astfel, ea își găsi cu ușurință un loc.

Marea Elusa se instală pe o grămadă de stânci sparte și își scărpină cocoașa de unul din cele opt picioare ale sale. Folosindu-se de un alt picior, își trase un sac mare, maro, de pe spate și îl puse lângă ea. Apoi își roti privirea prin cerc, oprindu-se pentru o clipă să se uite la Merlin.

Continuară să vină și alții. Un centaur, cu o barbă care îi ajungea aproape până la copite, păși solemn în cerc. Două vulpi, cu cozile ținute sus, intrară tanțoșe după el, urmate de

un elf al pădurii, o fată cu brațe și picioare aproape la fel de subțiri ca părul ei castaniu. O piatră vie, pătată de mușchi, se rostogoli în centru, cât pe ce să se ciocnească de un arici ce se mișca încet. Un roi de albine pline de energie zbură aproape de pământ. Lângă marginea cercului, membrii unei familii de căpcăuni se zgâriau și se mușcau unul pe altul cu răutate, ca să-și treacă timpul.

Și mai veniră și alții, dar pe mulți Merlin nu reuși să-i identifice. Unii arătau ca niște tufișuri zburlite, cu ochi arzători, alții semănau cu niște bețe răsucite sau cu grămezi de noroi, iar alții păreau invizibili, aruncând doar o vagă lumină tremurătoare pe pietre. Văzu creaturi cu fețe bizare, fețe amenințătoare, fețe curioase sau fără fețe deloc. În mai puțin de o oră, cercul tacut de piatră se transformase în ceva ce semăna mai degrabă cu un carnaval.

Poetul Cairpré se strădui să răspundă la întrebările lui Merlin despre creaturile ciudate și minunate care îi înconjurau. Aceea, explică el, era o găină a zăpezilor, la fel de greu de prins ca o rază de lună; iar cealaltă, mama-vâlcea, care se hrănea doar o dată la fiecare 600 de ani – și numai cu frunzele florii tendradil. Unele dintre creaturile pe care el nu le știa erau cunoscute fetei îmbrăcate în frunze, Rhia, din anii petrecuți în Pădurea Druma. Dar rămaseră câteva pe care nici Cairpré și nici Rhia nu le puteau identifica.

Asta nu era ceva surprinzător. Nimici aflat în viață, poate cu excepția Marii Elusa, nu-i văzuse vreodată pe toți locuitorii, atât de diferiți între ei, ai Fincayrei. Curând după ce avusese loc Dansul Uriașilor, care îl înlăturase pe maleficul rege Stangmar și îi distrusese Castelul Înnegurat, din toate

colțurile insulei se ridicaseră voci care cereau convocarea unui Mare Consiliu. Pentru prima oară de când își aminteau cei de pe insulă, toți cetățenii muritori ai Fincayrei – fie ei păsări, fiare, insecte sau orice altceva – erau invitați să își trimită reprezentanții la adunare.

Aproape fiecare neam răspunsese chemării. Printre puținii care lipseau se numărau goblinii războinici și spectrele schimbătoare, care fuseseră alungate înapoi în peșterile din Dealurile Întunecate, după înfrângerea lui Stangmar; copăcenii, care dispăruseră de pe insulă cu mult timp în urmă; și oamenii mării, care locuiau în apele ce încadrau Fincayra, dar nu putuseră să fie găsiți la timp pentru a fi invitați.

După ce studie multimea, Cairpré remarcă plin de tristețe că nici marii vulturi ai canioanelor, unul din cele mai vechi neamuri de pe Fincayra, nu erau prezenți. În timpurile de demult, strigătul tulburător al unui vultur al canioanelor întotdeauna marca începutul unui Mare Consiliu. Dar nu și de data asta, căci forțele lui Stangmar vânaseră până la dispariție mândrele păsări. Acel strigăt, încheie Cairpré, nu va mai răsuna niciodată printre dealurile acestui ținut.

Apoi Merlin zări o cotoroanță palidă, bulboasă, fără păr pe cap și fără îndurare în ochi. O recunoscu și se înfioră. Deși își luase multe nume de-a lungul vremurilor, cel mai adesea era numită Domnu, care însemna „soartă întunecată“. De-abia o zări, că ea și dispără în multime. Merlin știa că îl evita. Și știa și de ce.

Deodată, un huruit puternic, mai tare decât zgomotul adunării, scutură coama de deal. Una dintre pietrele rămase în picioare se cătină periculos. Huruitul crescu, iar piatra se

prăbuși la pământ, cât pe ce să strivească sub ea căprioara și pe puiul ei. Merlin și Rhia se priviră – nu cu spaimă, ci cu subînțeles. Căci mai auziseră și înainte pașii uriașilor.

Două siluete enorme, fiecare la fel de înaltă cât castelul care se înălțase înainte în acest loc, pătrunseră cu pași apăsați în cerc. Veniseră de departe, din munți, amânând reconstrucția orașului lor ancestral, Varigal, ca să participe la Marele Consiliu. Merlin se întoarse, sperând să îl vadă pe prietenul său, Shim. Dar Shim nu se număra printre nou-soșiți. Băiatul oftă, spunându-și că, oricum, probabil că Shim ar fi dormit pe toată durata adunării.

Primul uriaș, o femeie cu părul răvășit, cu ochii de un verde strălucitor și o gură strâmbă, mormăi și se aplecă să ridice piatra căzută. Deși douăzeci de cai s-ar fi opintit din răsputeri ca să o poată mișca, ea o așeză la loc fără nicio greutate. Între timp, tovarășul ei, un bărbat cu pielea roșcovană și brațe la fel de groase ca trunchiul de stejar, își puse mâinile în solduri și privi scena. După un lung moment, dădu din cap spre ea.

Încuviință la rândul ei din cap, drept răspuns. Apoi, cu un alt mormăit, își ridică mâinile în aer, părând să apuce norii care alunecau pe cer. Văzând asta, Cairpré ridică din sprâncenele stufoase a mirare.

Sus, pe cer, se ivi un mic punct întunecat. Tânăr în spirală din nori, ca și cum ar fi fost prins într-un vârtej invizibil. Veni din ce în ce mai jos, până când ochii fiecărei creațuri din cerc se opriră asupra lui. O nouă tacere se așternu peste adunare. Chiar și nestăpânitele nimfe de apă rămaseră fără glas.

Punctul deveni tot mai mare pe măsură ce cobora. Curând, se văzură niște aripi largi, apoi o coadă lată, apoi

lumina soarelui se reflectă într-un cioc coroiat. Un țipăt spintecă deodată văzduhul, răsunând dintr-o coamă de deal într-alta, până când însuși pământul păru să răspundă chemării. Chemării unui vultur al canioanelor.

Aripile puternice se desfăcă larg, întinzându-se asemenea unei pânze de corabie. Apoi aripile se îndoără pe spate, în vreme ce niște gheare enorme se îndreptară spre pământ. Iepurii și vulpile scânciră la vederea lor și multe alte animale se traseră înapoi de spaimă. Cu o singură bătaie de aripi maiestuoasă, marele vultur al canioanelor coborî pe umărul uriașei cu părul răvășit.

Începuse Marele Consiliu al Fincayrei.

Ca prim punct al ordinii de zi, delegații se puseră de acord că nimeni nu trebuia să părăsească adunarea până nu aveau să se rezolve toate problemele. De asemenea, la cererea șoareciilor, fiecare dintre delegați promise să nu mănânce pe nimeni în timpul dezbatelor. Numai vulpile obiectară la această propunere, susținând că doar problema felului în care avea să fie folosită Harpa Înflorită putea dura câteva zile pentru a fi soluționată. Chiar și aşa, adoptară regula. Pentru a asigura respectarea ei, însăși Marea Elusa se oferi, amabilă, să o aplice. Deși nu spuse cum avea de gând să facă asta, nimeni nu păru dispus să o întrebe.

La următorul punct al discuțiilor, adunarea declară cercul de pietre un monument sacru. După ce își drese glasul cu subtilitatea unei alunecări de grohotiș, uriașa cu părul sălbatic propuse ca ruinele Castelului Înnegurat să primească un nou nume: Dansul Uriașilor, sau *Estonahenj*, în vechea limbă a uriașilor. Delegații adoptară numele în unanimitate, deși o tăcere grea se așternu peste cerc. Căci,

în vreme ce Dansul Uriașilor reprezenta speranța Fincayrei pentru un viitor mai luminos, era genul de speranță care izvorăște doar din cea mai profundă durere.

Treptat, discuția ajunse la soarta lui Stangmar. Deși regele cel hain sfârșise înfrânt, viața îi fusese salvată – de nimeni altul decât de Merlin, singurul lui fiu. Deși lui Merlin însuși, fiind doar în parte fincayran, nu îi era îngăduit să-și exprime propriile opinii în acea adunare, poetul Cairpré se oferi să vorbească în numele lui. După ce ascultă rugămintea băiatului de a-i fi crucea viața tatălui său, oricât ar fi fost el de ticălos, Marele Consiliu discută aprins ore în sir. În cele din urmă, trecând peste obiecțiile puternice ale uriașilor și ale vulturului canioanelor, adunarea hotărî ca Stangmar să fie închis pentru tot restul zilelor sale într-o din peșterile aflate la nord de Dealurile Întunecate, din care nu putea scăpa.

Apoi se puse problema cine ar trebui să conducă Fincayra. Albinele sugeră că regina lor putea să domnească peste toți, dar propunerea nu găsi sprijin. Atât de recentă era cumplita suferință resimțită în timpul domniei lui Stangmar, încât mulți delegați se opuseră cu înflăcărare existenței unui conducător. Nici măcar un parlament al locuitorilor insulei nu ar fi fost bun, susținură ei, căci, în timp, puterea întotdeauna corupe. Dinspre partea lui, Cairpré condamnă acest fel de a gândi ca fiind o prostie. Dădu exemple de anarhie care duseseră la distrugerea altor popoare și avertiză că, fără o conducere, Fincayra avea să cadă din nou pradă tiranului războinic din Cealaltă Lume, Rhita Gawr. Și totuși, cea mai mare parte a delegaților respinseră argumentele lui. Marele Consiliu votă într-un număr covârșitor pentru a continua fără nicio conducere.

Apoi abordară cea mai serioasă problemă dintre toate. Ce trebuia făcut cu Comorile din Fincayra?

În vreme ce toată lumea privea cu uimire și respect, Marea Elusa deschise sacul de lângă ea și scoase Harpa Înflorită. Cutia sa de rezonanță, făcută din lemn de stejar, incrustată cu lemn de frasin și sculptată cu desene florale, lucea straniu. Un fluture verde pluti înspre ea și se lăsa pe coarda ei cea mai mică. Cu o mișcare a unuia din picioarele ei enorme, Marea Elusa alungă fluturele, făcând coarda să scoată un clinchet ușor. După ce stătu să-l asculte, ea scoase și restul comorilor: sabia Tăiș-adânc, Aducătorul de Vise, Sfera de Foc și șase dintre cele Șapte Unelte Înțelepte (din păcate, cea de-a șaptea se pierduse odată cu prăbușirea castelului).

Toți ochii cercetără Comorile. Un timp, nimeni nu se mișcă. Pietrele înseși păreau să se aplece în față pentru a vedea mai bine. Delegații știau că, odinioară, cu mult înainte de ridicarea la putere a lui Stangmar, aceste Comori legendare aparținuseră tuturor fincayranilor și fuseseră folosite de toți, fără opreliște, pe întreaga insulă. Însă asta făcuse Comorile vulnerabile în fața hoților, aşa cum dovedise prea bine Stangmar. Un iepure pătat sugeră ca fiecare Comoară să aibă un păzitor, cineva care să fie responsabil cu vegherea ei și să se îngrijească să fie folosită cu înțelepciune. În acest fel, Comorile ar putea fi folosite de toată lumea, dar în același timp ar fi și protejate. Cei mai mulți dintre reprezentanți se declarară de acord și îi cerură Marii Eluse să aleagă păzitorii.

Dar marele păianjen refuză, declarând că doar cineva mult mai înțelept ar putea face asemenea alegeri. Ar fi

nevoie de un vrăjitor adevarat – cineva precum Tuatha, ale cărui cunoștințe fuseseră atât de vaste, se spunea, încât găsise chiar o potecă secretă către Cealaltă Lume, pentru a se sfătuie cu Dagda, cel mai mare dintre toate spiritele. Dar Tuatha murise cu mulți ani în urmă. În final, după multe rugămintă, Marea Elusa acceptă să vegheze Comorile în peștera ei de cristal, dar numai până ce vor putea fi găsiți păzitorii potriviți.

Deși asta rezolva pentru moment problema Comorilor, nu răspundeau și la întrebarea privind Harpa Înflorită. În ținutul din jur, afectat de Rugină lui Rhita Gawr, nu se vedea niciun semn de viață, nici măcar un firișor de iarbă verde. Dealurile Întunecate, mai ales, aveau nevoie de ajutor, căci acolo distrugerea fusese cumplită. Doar magia Harpei ar fi putut trezi la viață pământul.

Dar cine să fie cel care să o poarte? Nimeni nu mai cântase la Harpă de foarte mulți ani, de când Tuatha însuși o folosise pentru a vindeca pădurea distrusă de dragonul din Ținuturile Pierdute. Deși pădurea revenise în cele din urmă la viață, Tuatha recunoscuse că arta de a cânta la Harpă îi solicitase mai multă pricepere decât potolirea dragonului furios, pe care-l adormise prin magie. Harpa, avertizase el, răspundeau doar la atingerea cuiva cu inimă de vrăjitor.

Primul care încercă fu cel mai bătrân dintre păuni. Rotindu-și penele din coadă, păși țanțoș către Harpă și își lăsa capul în jos. Cu o mișcare iute a ciocului, ciupi una dintre corzi. Un sunet pur, răsunător, se auzi, zăbovind o clipă în aer. Dar nu se mai întâmplă nimic. Magia Harpei rămase adormită. Păunul încercă din nou, dar tot nu obține nimic, în afară de o singură notă.